

talen. Idet han nu standsede for at sige Farvel, spurgte han blot:

»Tænker De ikke selv paa at søge Plads i Tinget?«

Hr. Zaun slog Øjnene ned og stod en lille Tid tavs. Men pludselig kastede han sig bagover og vrinskede af Lystighed, som om han var bleven kildet:

»Skal jeg opfatte Deres Spørgsmaal som en Opfordring? Jeg tror i saa Fald ikke De vil faa Medhold i Partiet. De veed maaske ikke, at jeg engang blev opstillet i en Landkres og fik nøjagtig 32 Stemmer, hvoraf de 3 ovenikøbet var ugyldige. Folk med denne Slags Næse,« — han rev paany Lorgnetten fra Øjnene og stak sit blege Dæmon-Ansigt frem — »er for Tiden ikke i Kridthuset hos os. De yndes ikke af vore Præster omkring i Landet, og disse strenge Herrer er i Færd med at blive en Magt i Partiet.«

Hans Tone gjorde Torben forlegen, og han beredte sig til at gaa.

»Vort Møde var jo ganske tilfældigt,« sagde han. »Og denne Samtale har jo været hel privat. Jeg veed ikke engang, om jeg har Lov til at opfatte Deres Henvendelse som et officielt Tilbud fra Partibestyrelsen.«

»Absolut! Jeg har udtrykkeligt faaet Mandat til